

ČAJ

Pro chvíle pohody

ÚNOR 2010

Časopis Autorů Jičínska

**Sme smutní anjeli
Aj keď len zo zeme
Padli sme každý sám
No spolu vzlietneme**

Otto NEDOBA

41

Vážení čtenáři,

v lednovém ČAJi jsem sliboval, že budu uveřejňovat autory, se kterými bychom se mohli setkat v květnu v Jičíně na poetickém jaru, ale ... únorový ČAJ je zvláštní, i když v něm představím jako hosta slovenského básníka Ottu Nedobu. Bohužel ani jeden z trojice únorových autorů už do Jičína nepřijede, dokonce už ke svým literárním textům nepřidá ani řádku, neboť jejich pozemský čas už vypršel. Ale všichni tři tady po sobě zanechali svoji výpověď, a tak dovoluji, abych únorový ČAJ věnoval všem těm literárním přátelům, se kterými se můžeme setkávat jen prostřednictvím jejich díla.

Host ČAJe 41, Otto Nedoba, tragicky zahynul 9. února 2007 a po sobě zanechal krásnou sbírku *Búrkami k prístavom* (vydáno 2004). Doufám, že i vás, stejně jako mě při četbě, potěší jeho krátké verše, plné hledání, životního nadhledu a fantazie.

Další dva bývalé členy LiSu, Janu Hofmanovou a Jiřího Patku, připomínám i v souvislosti s 20. výročím založení spolku, neboť Jana Hofmanová patřila k zakládajícím členkám „kroužku“ a její faktografická činnost

byla opakovaně oceněna na literárních soutěžích. Jiří Patka získal za svoji práci *Světla na pobřeží* také ocenění na Šrámkově Sobotce.

Jana Hofmanová nazvala svoji povídku *C'EST LA VIE* aneb *TAKOVÝ JE ŽIVOT!*

Život už je někdy opravdu takový ...

Čest památce všech bývalých členů LiSu.
Nezapomínejme na ně!

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Otto NEDOBA

- *Búrkami k prístavom* (3 - 9)

Jiří PATKA

- *Světla na pobřeží* (10-11)

Jana HOFMANOVÁ

- *C'est la vie aneb Takový je život* (11-14)

HOST ČAJE:

Otto NEDOBA

„Volám sa Otto Nedoba. Som lodivod a z toho vyplýva, že som aj tulák. Napriek tomu sa rád vraciam domov ...“
(Krátke objatia, 2005)

...a vo svojej debutovej zbierke *Búrkami k prístavom* (2004) tiež napísal: *V každom mojom odchode tlie iskierka návratu ...* 9. februára 2007 však všetky iskierky zhasli. Otto odišiel na dlhú, a predsa krátku cestu. Cestu, na ktorej už nenapíše žiadnu báseň ... A my si žiadnu neprečítame. Napísané však zostáva. Čítajte. A ak ste Otta poznali, spomínajte. A ak ste ho nepoznali...

Zuzka Herbrychová

...akosi automaticky, cez zarosené oči sa mi vybavujú spomienky na spoločné chvíle počas klubových stretnutí, na pekné chvíle u mňa na chalupe, keď sa rozoznala gitara, či smiech.. Svojimi životnými búrkami si doplával k prístavu najtichšiemu. Odpočívaj v pokoji priateľu, nikdy na Teba nezabudnem.

Jano Cíger z Mädokýša

Převzato z Mädokýše (ročník 4, 2/2007, únor 2007) - Spomienka na priateľa

BÚRKAMI K PRÍSTAVOM

Otto NEDOBA

„V každom mojom odchode tlie iskierka návratu. Tieto riadky vznikali na vode, na mojich cestách, v samote, v odlúčení. Moje povolanie? Lodivod.“

Sme smutní anjeli
Aj keď len zo zeme
Padli sme každý sám
No spolu vzlietneme

O šesťzáprah s Časom triešti sa každým klam
V tom koči sedí Smrt
A ja, zlomený vlnolam, chystávám dlaňou
Smútky čiernych vrán
Na Styxe staviam pre ne plť
Je doba, keď Neptún stal se sluhom žabím
Ľudské duše nevyhnú sa tmám
Reč srdca býva monológom chabým
Počinmi zasa znesvätený chrám
Postoj chvíľu a pi živú vodu
Zo suchej dlane, čo ti ponúkam
A tmy sa neboj
Hoc mŕtve už sú mravy
Viem, kde hľadať svetlo
Ak chceš, zavediem ťa tam
To Cháron ti vraví

Za prílivu, za sviatnia
Keď sa lúče pred hmlou bránia
A sám úsvit sa ti klania
Ty moj ostrov nepoznania
Plače čierna duše vrania
Smädná z teba
Z rozjímania

Na člne starom
Z lipového dreva
Pristál som v zátok
Stvorenej z teba

Michelangelo bol tvorcom
Dávidovho tela
Boh uhnietol dušu
Aby neumrela
Naša zliata bytosť
Nehu, večnosť chcela
Až z toho priestoru
Celkom osamela

Život svoje kroky presne odmeria si
Každým vykročením viac mi bieli vlasy
Vo vzduchu voňajú zlatožlté klasy
Podchladené slnko šálku čaju dá si

Keď vchádzam do hrobu
V rubáši bielom
Vo mne si naveky
Celučkom v celom
Smútkom i diaľkou
Skúšaní
Trestaní
hladení Božími rukami
Kdekoľvek blúdiaci
K sebe však patriaci

Ohníky pokoja
Prikladám k dlaniam
Porodíme pokoru
Nech sa jej klaniam
Čaša je dopitá
Noc bude chladná
Modlím sa za teba
Modli sa za mňa

Hoci sme od Adama prekliati
Čistí sa rodíme v dieťati
Je ešte bezmenné
(A patrí nám)
Z túžby sem prichádzam
A z krásy umieram

-.--

Ja malý bodlák v твоjich vlasoch
Korene chcem pustit do teba
Prijmi moje ostne
V nežných hodokvasoch
Tŕňov lásky báť sa
Netreba

Nesúc si ťa medzi ohne
Čítal som ti z tváre skromnej
Že každá je v trójskej Helene
Ústami budím svety stratené
Krvou maľujúc obraz na stene

S tebou chcem hľadať
Svetlo večné
Len s tebou miznúť
V nekonečne

Už v živote stretla si
Drahá, tuláka?
Poznal sa za ten vek
Klietka ho neláka
Putuje, pláva sem i tem
Zo zeme k slnku, ku hviezdám
Za domov vzal si
Teplo tvojej ruky
Prečká v nej zimu
Do vône jarnej lúky
Keď vlašný vietor ohne
Tŕstiu štíhle drieky
Zamáva ti z lode
Za zákrutou rieky

SVĚTLA NA POBŘEŽÍ

Jiří PATKA

Bydleli jsme v hotelu, který se jmenoval Kolchida.

Ke břehu na pláži přicházela noc, moře se lesklo proti nebi jako metalizovaný pancíř a nad obzorem zapadalo veliké slunce, ale hladiny se přitom nedotklo, mizelo za světlým bílým oparem, který až do té chvíle nebyl ani trochu zřetelný. Z otevřeného sálu za dlouhou i širokou terasou se linula těžká lenivá melodie, hraná pomalu v orientálním tempu skupinou hudebníků, stejně černovlasých a snědých jako ten vpředu u zábradlí.

Byl menší, s hladce ulíznutou pěšinkou nad vysokým čelem, měl krásné skořicové oči a tmavou pleť jižních národů, stál s Natašou zcela stranou na terase hotelu a já jsem si uvědomoval, že bych snad s nimi měl jít, bylo však snadné pochopit, že si ani jeden z nich nepřeje další společnost a taky že já se k tomu nepřinutím, leda by pro mne sami přišli, ačkoliv bylo jisté, že v žádném případě nepřijdou.

Mohl jsem sice téměř s jistotou počítat s tím, že mne na druhý den vyhledá a bude se tvářit jakoby se nechumelilo, neboť věděla, že já za ní určitě nepůjdu, nikoliv protože bych se cítil ponížěn a uražen jako v prvopočátcích našeho seznamování, postupně jsem se, jakkoliv se to zdálo vzhledem k mé povaze k nevěře, vycvičil a na-učil posuzovat její chování s určitou analytickou a dokonce jakousi vypočítavou rozvahou, což se mi samozřejmě zdaleka nedařilo hned, teď už to takhle trvalo neuvěřitelných sedm let.

Věděla, že se jí raději trochu vyhnu, dnes opravdu jenom z toho důvodu, že jsem si byl jist (což jsem si ostatně nikdy nebyl), jestli to neznamena konec, zatím vše vypadalo, jakoby jí tenhle stav vyhovoval, jakoby si naopak byla jista mnou i sama sebou a o tom, že v hloubi mého srdce cosi poznatelně napíná plachty jiným směrem a já se tomu nebráním, nemohla mít ani tušení.

Avšak bez ohledu na pracně vypěstovaný systém regulace svých nálad v podobných chvílích jsem musel pro bezprostřední okolí vypadat jako blbec. Z toho nebylo úniku, ačkoliv jsem se jí, kdykoliv se to hodilo, mstil za výstřelky stejným způsobem, pouze s rozdílem, že jsem za ní jako by se nechumelilo nikdy nepřišel a pak jsme se neviděli třeba celý týden nebo i týdnů několik, což ona kupodivu snášela hůř než já. Tady se mnou byli na štěstí sami situaci neznalí cizí lidé.

Zamířil jsem - co jiného mi zbývalo, na východní oblouk terasy, s výhledem do ulice, kde ještě jezdily automobily pořád houkající jako

o nějaké slavnosti, i když jich bylo mnohem méně než odpoledne ve dne. Vzadu na svazích se rozprostírala čajovníková pole, úhledně sešikované řady miniaturních okrouhlých kopečků, a veliké hory za nimi vypadaly ráno z letadla taky jako pole, obrovské a tmavé, z di-vokých rozervaných brázd, teď se jevil masiv v dálce jako mohutný souvislý hřeben a nejvyšší špice čněly nad horizont do výše téměř hrozivé, vpředu se bělaly na okrajích plantáží roztroušené domky

s lesknoucími se nízkými střechami, a dokola kolem v zahradách, ale

i venku stály jako strážci majestátní stromy, některé staré stovky let

a cizokrajné nejen pro mne, mnohé sem byly dovezeny z dalekých zaoceánských končin.

Terasa na té straně byla skoro prázdná, jen jeden osamělý muž tam stál zády k hotelu u kamenné bariéry a hleděl do ulice (nebo spíše na ty kopce). Nejprve jsem ho nepoznal, ale vzápětí jsem si uvědomil, že odpoledne vedle mne ležel na pláži, trochu plešatý, štíhlý a urostlý, avšak už se stopami stáří a ochablosti ve svalech a na kůži, byl mnohem víc opálený než já.

Držel v ruce cigaretu, přistoupil jsem k němu a požádal ho o oheň, Nataša mne naučila i kouřit. Muž se usmál a řekl: "Promiňte, ale já nemám zápalky. Vidíte, držím v ruce cigaretu, jenže nezapálenou. Jsem sváteční kuřák, jednu po obědě, jednu k večeři, a mám takový hloupý zvyk, vydržím čekat, až se někdo najde, kdo by mi připálil."

"Jsme si tedy dost podobní," řekl jsem, s Natašou jsme někdy během večera i noci vykourili společně jen jedinou cigaretu, ale to jsem mu nevykládal, "nezapálím si třeba celý měsíc," opakoval jsem její průpovědku, ačkoliv měsíc to nevydržela nikdy.

"Obešel jsem se bez cigarety půlku života a věřím, že s nimi zase skončuju." Se vším brzy skončuju, dodal jsem v duchu a muž se na mne trochu překvapeně podíval - jako bych poslední větu vyslovil nahlas.

"Já tady kouřím stejně jako doma," řekl, "jsem tu už desátý den, je středa a v pondělí zase odletíme, ne že by se mi zde nelíbilo, ani zdejší jídlo mně moc nevádí, nejsem žádný jedlík ani labužník, kdyby mi však řekli, že zítra nasednem do autobusů a pojedeme těch pět dnů, co nám zbývá a celou tu hroznou dálku v jednom kuse, já bych pro to byl, já bych pro to hlasoval."

"Některé turnusy sem jezdí v autobusech nebo dokonce v autech," řekl jsem a muž odpověděl: "Já vím, proto to říkám. Oni mají někde celý den přestávku, ale to bych oželel a jel bych naplno pořád rovnou domů. Taky se trochu bojím v letadle, nic mně to sice nedělá a je mi v tom příjemně, ale bojím se, že to spadne. Letadla s normálními křídly a motory mohla snad ještě nouzově přistát, ale těmhle děravejm oblodám moc nevěřím. Ta stoprocentní bezmocnost, když to vyplivne, z toho jsem nervózní, to nesnáším."

Muž na mne znovu pohlédl, pořád zíral překvapeně někam mezi můj nos a ústa a já jsem si najednou povšiml, že ten výraz má na svědomí jeho levé oko, málo pohyblivé, tvrdé, šedé a strnulé, zřejmě vadné, či nedej bůh dokonce slepé.

"Dříve jsem cestoval někdy i vícekrát za rok letadle," řekl jsem, "dokud jsem ještě hrál ligu, ale většinou jsme jezdili v autobusech. Teď tu jsem taky s fotbalovým mužstvem, ale už jenom jako druhý šofér. Pokud se dva řidiči střídají, dá se i hodně dlouhá cesta dobře vydržet."

"Já bych ji vydržel určitě," řekl muž, "na to vezte jed. Letěl jsem za život pouze třikrát, počítám-li každý start a přistání a domů to teď bude ještě jednou. Když všechno dobře dopadne."

"Musíte věřit, že ty stroje jsou spolehlivé," řekl jsem, "věřit a v té víře se utvrzovat."

"Jenomže to se lehce poradí," povzdechl si muž, "pochopte: já vlastně ani nemám strach, mně jde jen o tu naději. Kdyby mi dali pod zadek padák, stejně by mne třeba nezachránil, ale já bych byl úplně klidnej. Protože bych měl alespoň nějakou šanci."

"A samozřejmě nejsem já," pokračoval, "potichu tak zauvažuje ledaskdo, ale nikdo to takhle nahlas nerozebírá. Asi vám připadám hrozně malichernej, vidíte?"

Opřel se o druhý loket a chvíli mne mlčky pozoroval.

"Tak vy jste ligový fotbalista. Já vím, bejvalej. Taky jsem hrával kopanou, kdo by nehrál, za našich mladých let jiná zábava skoro neexistovala. Ty dvě baby na pláži, kterým jsem odpoledne vyprávěl, co dělám, si možná myslely, že jsem vdovec nebo co. A že se tady chci nejspíš ještě odbejt. Ale já mám manželku, jenže se mnou nemohla jet. Já jsem jednou u moře byl, pouze jednou, před třiceti lety, tenkrát se mi pak po moři stýskalo, ale dnes mne tolik nefascinuje. Dnes mne z toho slunce a z té vody už jenom bere reuma v kyčlích."

"Mně jednou na Rujaně," řekl jsem, "při koupání praskl žaludeční vřed, operovali mne, měl jsem namále, ale ze všeho jsem se vylízal a jezdím dál jako řidič, dalších šest let a cítím se docela dobře. Ale stárnu taky, jako vy a jako každý jiný."

"Ano," řekl muž, "jenomže deset let mezi čtyřiceti a padesáti se moc nepozná, ale deset let mezi padesáti a šedesáti už jo."

"Jak u koho," namítl jsem, "dokud jsou ty roky ještě před námi, stejně na ně nemyslíme. A proč taky?"

x x x

Do letoviska pod divokými horami jsme tehdy přiletěli ráno. Sto třicet čtyřkou vnitrostátní linky, abychom předem zařídili ubytování celé výpravy, Nataša papíry obstarávala sama a já jsem se šel vykoupat. Celý den jsem ji neviděl, až večer u toho zábradlí, kdy jsem se nakonec ocitl na opačné straně terasy, s oním mužem, kterým byl vedoucí prodejny

s obuví v H. a který vypadal jako Sioux, s ošlehanou tváří a vysokým lesklým čelem do ruda opáleným. Drželi jsme v prstech každý svou cigaretu, která nehořela, hodil jsem ji později do velkého popelníku a už jsem si v životě nikdy žádnou nezapálil.

"Je ještě moc brzy do postele," řekl tenkrát můj společník, "vedle se loučí jeden turnus s rekreací. Ve dvacátém patře je takový bar, každý večer plný hlučných mladých holek z východního Německa. A ještě hlučnějších výrostků. Choděj tam však i některý lidi z mé společnosti na pláži. Když si tady chvíli odpočinu, nechávám se vyvézt nahoru a pak v té páře a v tom rámusu se cítím náramně. Sauna," řekl, "sauna pro mé staré smysly a pro staré oči."

"Víte," pokračoval ve výtahu, "tahleta zdviž, jenom dvě kabiny, to je málo. Ve špičkách, když se chodí jíst, je lepší počkat. Pokud se ovšem rád nemačkáte. Já už musím být vděčný za každé přimáčknutí."

Tiše nás to vyhoupllo do nejvyššího podlaží, skleněné stěny po pravé straně chodby poskytovaly zamžený pohled do hlediště jakéhosi kina, asi dost velikého, a do baru se chodilo vlevo. Byl rozdělen pultem

s vitrínami na dvě nestejně velké kruhové části, vpředu do větší umístili po obvodu parketu úzké podlouhlé stolky s vysokými židličkami

a reproduktory tam hrály diskohudbu, hlukem tam bylo doslova natřískáno a většina mladých lidí při tom velmi dobře a přesně do rytmu vehementně tančila, ostré tempo jsem dovedl ocenit, ale když zahráli něco pomalejšího, stály dvojice na místě a kývaly se ze strany na stranu jako medvědi, což se mi naopak moc nelíbilo.

V zadní části nezněl ten rytmus tak ohlušivě, bylo tam plno malých kulatých stolků jako v některých budapeštských kavárnách, okolo každého se vešlo pět kulatých sedaček, na rozdíl od přední poloviny nízkých. Všechny ani nebyly obsazeny, omladina zaujala místa vpředu

a vzadu se usadili návštěvníci usedlejší, většinou manželské dvojice, ale taky většinou ještě dost mladé, jak poznamenal můj průvodce.

"Všude v lázních," řekl, "bych se mezi padesátiletými floutky, kterých tam jezdí nejvíc, ještě dokázal prosadit, ale tady je jaksi všeho méně."

Šli jsme dozadu, po parketu a prolukou mezi oběma lokály, tvářil jsem se nejistě, ale můj zbrusu nový přítel vypadal, že ví, co hledá,

a skutečně, u jednoho stolu vzadu se zvedly dvě ženy, opálené, jak jinak, ještě nikoliv v nejlepších letech, jak by se slušelo, na nás dva slušelo, vztyčily se současně jako na povel, pohlédly na sebe a zasmály se tomu, zamávaly nám a můj průvodce dal paži rovněž znamení, že je zaregistroval.

"Kolegyně z mé prodejny," řekl, "jedna čerstvá vdova, dvouletá," jakoby mluvil o klisně před startem v Chuchli, "a vedle ten vometák s pražskou ofínou se o ni uchází, pracuje v Čedoku, snad se rozvádí, ale nebudí důvěru - ani u mne. Ta menší jí dělá garde, ta má rodinu v pořádku a já vlastně ručím za jejich ctnostné chování. Oficiálně, ve skutečnosti život tak jednoduše neběží."

"Ale já bych nerad ...," řekl jsem, "nerad bych někde překážel."

"Abyste někomu překážel," stačil odpovědět, už jsme se blížili

k tomu stolu, "to se budete muset snažit."

Pozdravili jsme a oni zůstali sedět a zvědavě nás pozorovali. U stolku byla ještě dvě místa volná, pro kohokoliv, ale tihle si mohli myslet, že jim tam cizího chlapa nemusí vodit zrovna jejich člověk, mohli si myslet ledacos, co já vím, jenže mne to v té chvíli začalo zajímat.

"Přítel pobřežím jenom projíždí, neví co s večerem, jistě má taky žízeň, ale je to bývalý špičkový sportovec," takto mne představil, už jsme o sobě ledacos věděli, ale svá jména jsme si neřekli.

"Až vás za hodinu uvidí v akci v kole, zjistí, že není jediný," pravila

s úsměvem menší žena, tmavooká, nenalíčená, dost hezká, jen vlasy, poněkud příliš dlouhé, neměla podle mého gusta.

"Kdepak," ohradil se a jeho strohý obličej se rozjasnil, "dnes se sotva držím na nohou, dnes ani jednu z vás velikou silou neobejmu."

"Ale ano," řekla ta druhá, pohlédla na mne a zeptala se: "A vy zítra máte namířeno kam?" vypadalo to, že jí ani tak dvakrát vadit nebudu. Zvedla nahoru krátký ušlechtilý nos a okrouhlou vysunutou bradu, oči měla šedé, se zelenými střípky kolem zornic.

Velice dobře jsem si ji prohlédl, její vlasy byly na temeni trochu postříbřené, nepoznal jsem, jestli uměle nebo od starostí, nad ušima

a vzadu byla ostříhána velmi krátce, a než jsem jí stačil odpovědět, stál za mými zády nějaký muž a požádal ji o tanec.

Kdyby nosila vysoké podpatky, měřila by možná už tolik, co já, odhadoval jsem, když se postavila. Díky své útlé kostře vyhlížela křehce, bez zbytečných odbočení a gest se vzpřímeně a nehlukně pohybovala, prsa měla dost zřetelná při své štíhlosti a držení těla, trochu pokleslá

v poddajné podprsence pod průhlednou blůzkou, kulaté hračky, příjemné na pohled, některé dívky a ženy si oblékly pouze trička.

Pak přišel jiný tanečník pro tu menší. Mohly být považovány za sestry, co se rychle nenápadně hbitosti týče, ačkoliv se jedna druhé samozřejmě vůbec nepodobala, a já jsem už trochu pochopil, proč se budu muset snažit, abych někomu překážel.

"To je teprve úvod, ale během dvou hodin začne hon na čarodějnice, něco jako v prvních tanečních, a jestli zde někdo čeká klidné posezení

v intimní společnosti, tak se tedy přepočítal. Jenže já zábavu neorganizuju a ženská, v kterémkoliv věku, je vždy u vytržení, když se o ni chlapi trochu rvou, někdy tu mají úspěch i docela starý báby. A taky dědkové jako já, pokud ještě můžou popadnout dech. Leda byste byl jako tady kolega, do vřavy vpředu se nedá vyprovokovat, ale zato si naše dvě květinčky už potom moc neužije," řekl můj indiánský náčelník a kolega něco zamumlal, vstal a odešel k barovému pultu.

"Nemá rád tlačeni, usedne na židličku a do půlnoci to stihne se zdecimovat. Ale chová se tiše a okolí neobtěžuje."

"Já sice baletní školu nemám, " začal jsem se trochu vytahovat, " ale všechno, co ti mladí na parketu předvádějí, si ještě troufám napodobit. Zním noční podniky, jsem totiž svobodný. Svobodný starý mládenec."

"Ale tím naše dívky neohromíte. Jako byste byl nějaká divná existence, ani vám to nebudou věřit. To se ani mně nechce. Prostě na to nevypadáte a že tu s námi sedíte, není ani tak moc velká výhoda. Ti loupežníci je nikdy hned nevrátěj, tahaj je na panáka a taky ven na balkón, ony sice odmítají a nejdou, většinou, dejme tomu, " řekl a usmál se, "protože

v podobném mumraji, kde nikdo nikoho nezná, může přijít k úrazu každá. Má-li v sobě navíc několik těch džusů s vodkou."

"Ale nemusíme se nechat předběhnout, až budou zase u stolu, " namítl jsem, "ještě pořád jsme schopní konkurence v té jejich kategorii."

"O tom já tolik přesvědčen nejsem," řekl, "vida, nechtěl jste překážet a najednou jste netrpělivý. Určitě se dočkáte, zejména budete-li jako ohař. Mně už to může bejt ukradený, abych byl ve střehu jako chrt na startovní čáře. Vedoucí našeho turnusu, ač o dost mladší, na to už nemá vůbec nervy."

Šli jsme se povzbudit dvěma velkými koňaky, dámy se vrátily rozesmáté a rozehráté, "vždycky, když přestali hrát, našly jsme se

a držely za ruce jako dvě lesbičky," řekla ta malá, "můj muž kladl Magdaléně na srdce, aby mě nevodila nikam, kde se tancuje, to že nevidí rád, třebaže jí naopak tanec a společnost doporučil."

Tahleta měla pevné maso, jak jsem zjistil za chvíli a při každé otočce našlápla malinko ze široka, ale vždycky to stihla do rytmu, držel jsem ji rozevřenou dlaní, abych se prsty dotýkal co největší plochy jejích zad

a ona se do mé ruky opírala jako do houpacího křesla. Vnímá jsem intenzivně dva poddajné hroty na svých prsou i hřbet jejího stehna na své vysunuté noze, byl jsem v tom ohledu dost vyhládlý a už jsme se pak od nájezdníků mockrát oblafnout nenechali.

"Náš starej," řekla o něco později větší žena, ta Magda, když jsme si je vyměnili, stáli jsme předtím všichni čtyři na úzké terase venku, kde vál vlhký jednotvárný vítr a vrátili se zpátky doprostřed oparu z voňavek a potu, do shluku těl, do nálady, hazardní poněkud a lehkovážně stoupající, "náš starej," řekla tedy, "nám ještě dovede prohnat faldy,

i v práci i tady, tancuje klasiku, ale umí to na každou muziku. A přitom ho už taky někdy zlobí srdce."

Neměla při tanci takový útočný postoj, v pravém gardu a s nohou trochu šikmo vpřed jako její přítelkyně, spíš se celá zpřímá choulila do náruče jakoby potřebovala chránit a skrýt.

"Náš vedoucí je trochu zhejčkanej, " řekla, "celý život uprostřed podřízených žen, ale dovede v tom chodit a nikdo ho nikdy s žádnou nenachytal. Taky možná nebylo při čem. Tady má na tapetě Olinu, ona je velice chytrá a ctižádostivá, ale něco mezi nimi je, to je jisté, kromě těch pětadvaceti let rozdílu, i když asi nic fyzického, bohužel se mi nesvěřují. Vy jste oba takoví šlachovití a ten její taťka je malej

a tlustej, ale za to mladej a vitální, jenže holt není filozof. Můj muž byl dokonce o rok mladší než já, ale hodně kouřil, hodně pil pivo a nakonec dostal nějakou jaterní sněť, nechal mne tady s dětmi a s barákem, to jsem mu odpustit nemohla, to je pak peklo a bída, ještě že mám oba rodiče. Vy však na chlapa, který by neměl ženskou, opravdu nevypadáte."

Jako kdyby ji přivolala. Mezi hlavami nad parketem jsem zahlédl známý účes, hladký, světle kávový a do uzlu stažený, pozdravila mne svým konejšivým úsměvem Mony Lisy a já jsem ji spíš jen tak pro sebe řekl ahoj, ale mohl jsem se vsadit, že mne ten večer vyhledávat nebude.

"A tohleto je kdo?" zeptala se má nová společnice.

"To je taková sekretářka našeho oddílu," řekl jsem.

"A proč nejste spolu?"

"Asi nemáme zájem být spolu."

"A předtím jste měli?"

Usmál jsem se a neřekl nic.

"Takže ano," pravila, "svěťte se mi, já se vám také svěřuju. Jako neteř hodnému strýčkovi."

"Je příjemná a společenská, ale není na ni spolehnutí. V osobním životě, myslím."

"Takže vás zklamala. Řekla bych, že ji nemám ráda. Věřím v lásku na první pohled, ale taky v nelásku. Mám dvacetiletou dceru, už je vdaná

a má děcko, jsou s ní starosti, ale hodně si navzájem pomáháme. Rodina, která drží pohromadě, není k zahzení, zvláště když je opravdu zle. Ale mám taky syna, kterému je deset. A na něj musím pořád myslet, i v těch chvílích, kdy mne velikou silou na sebe tisknete."

"Jen takovou, jakou mi dovolíte. Chtěl bych s vámi být co nejdéle."

"Ano, já vím, alespoň tuhle noc. Lichotky poslouchám taky ráda, i když to jsou pohádky a lži. Náš šofér zná takové průpovědky, některé velice dlouhé, ale já se v citátech nevyznám, na knížky nemám čas.

A u televize usínám, bývám každý den utahaná."

"Proto však nemusíte být smutná. Dejme si raději ještě jeden džus."

"Ale vodku jenom malou," řekla, "a stoupneme si s tím ven na terasu, tady uvnitř je jako v pařeništi. Pokud opravdu nejste žádné zavázán, můžete se o mne i ucházet."

"A ten nápadník od vašeho stolu?"

"Ten přece taky může. V tom kolotoči na něj zapomínám. Je hodný a vtipný, chodíme k němu odpoledne na kafe. Ale trochu moc pije a rozvedený ještě není. Světoběžníci nebývají k ničemu, já potřebuji pracovní sílu, tu především, proč bych to zapírala. A přitom muže, kterého bych mohla mít ráda a který by měl rád mého chlapce."

"Tak tohleto všechno já právě jsem."

Oba jsme se nahlas zasmáli, a pak jsem jí vyličil, jak jsem jednou pomáhal doma matce s výchovou dětiček své sestry.

"A stejně jste se vrátil na volnou nohu."

"Vrátil, byl jsem tam potom zbytečný. Někdy jsem míval tý svobody plný zuby, ale něco za něco. Zaplatit se musí skoro za všechno, na to jste jistě taky přišla."

"Někdo však musí víc a někdo jenom polovic," zadeklamovala, "zpátky k našemu stolu taky musíme, jsme pryč celou hodinu, ale mně se nechce. My dvě se s Olinou hlídáme, abyste věděl, ona mě tady sleduje, nemyslete si, jsme spolu takhle domluvený. Seděla dlouho se šéfem

u stolu a teď mu ji zase prohánějí bažanti. Náš starej není ve své kůži, mění se jako baron Prášil, někdy vypadá na padesát a někdy na sto dvacet. Nám však už třicet taky bylo, vid'te."

Ukázal jsem jí svůj pas a ona řekla: "Tam se toho člověk moc nedočte. A jste o osm roků starší, právě jsem si to spočítala."

Hluboko pod námi svítila světla, bledé bílé lampy u cesty v řadě, spíš v řetězech do dálky se vinoucím a ztrácejícím se podél pláže, "kdybyste si pobřeží v noci vyfotil na diapozitiv, byl byste překvapen kvalitou toho snímku," řekl mi ještě dole vedoucí těch prodavaček, z nichž jedna se pro mne mohla stát důležitá.

"Ještě jednou nebo dvakrát se tady nahoře vyvztekáme," řekla pak její kolegyně, když jsem se k ní podruhé propracoval, "nechodíme sem každý večer, a pak sbohem moře, na neshledanou. Zítra se na pláži

z dneška vyspíme a můžete se k nám bez ostychu připojit, budete možná vítán," ale já jsem věděl, že to nepůjde.

"To nepůjde," řekl jsem, viděl jsem, že mne opatrně taky zkoumá

a sonduje, "musím s naší výpravou do B., je na mně řada při šoférování. A vrátíme se navečer."

"Na té silnici jsou krkolomné serpentýny," řekla, "v některých zatáčkách budete muset i zastavovat. Jinak byste se autobusu, který pojede proti, vůbec nevyhnul."

Všiml jsem si v detailu, že jí z obličeje vystupuje trochu ostře nos, dlouhé vlasy zřejmě nosila kvůli neobvyklé šířce lícních kostí

a ňadra měla i nyní útočná a špičatá, zatím co ňadra její přítelkyně se při pohledu i při doteku podobala víc zralým pomerančům.

"S tou jízdou si asi poradím," řekl jsem, "ostatní se bude muset zařídit jinak." Když mně ta druhá dovolila, abych se jí dvořil, uvažoval jsem

v duchu, neměl bych s ní především ztratit kontakt, ať to potom dopadne, jak chce. "Na pláž nepřijdu," opakoval jsem, "ale pokud se mi vysloveně nebudete vyhýbat, určitě vás najdu, stačí se trochu domluvit."

"Jenže Magdaléna jde po jistotě," řekla, "ačkoliv teď by ani nemusela, ona má však takovou povahu. Pokud má žena svého muže, je na něj skoro vždycky spoleh, i kdyby mezi nimi úplně všechno neklapalo. To jí musí hrozně chybět. A vás známe pouhé dvě hodiny, nedivte se, že vám nevěříme"

x x x

Na druhý den, shodou okolností, se Nataša při vyřizování formalit seznámila v hotelové recepci právě s tím zástupcem Čedoku, který

s námi večer zpočátku seděl u stolu, a protože byl mužského pohlaví, začala si s ním dobře rozumět. Dovedla víc než ony venkovanky

z Vysočiny ocenit jeho příslušnost k zajímavému povolání a odpoledne se k nim připojila v jeho společnosti při opalování na břehu,

s bezprostřední samozřejmou a drzou vlezlostí, způsobem, v němž vynikala, představila se jako má kolegyně z oddílu, viděly ji sice odcházet v noci s oním černovlasým domorodcem, který ji doprovázel celý večer, ale ráno a ve dne se v její blízkosti už neukázal, což všechno dohromady zvýšilo ostražitost mých čerstvých favoritek i vůči mně

a vůči ní vyvolalo zřejmou nelibost a rezervované nepřátelství.

Přivezl jsem mužstvo zpátky k hotelu v podvečer, byla tam připravena večeře s hostiteli z B., kde naši dorostenci po obědě odehráli přátelské utkání a těšili se, že i jim bude dovoleno po večerce se trochu povyrazit. Ještě dříve, než posezení skončilo, jsem se vydal vzhůru, zase do upoceně vřavy, do dunění bubnů a kytar, do barevných šajnu reflektorů a s jednoznačným posláním. Celý den na tom pracovala má fantazie, ačkoliv jsem se pak těsně před setkáním cítil najednou trochu ztrémován a ani ne dost přesvědčen, že budu přivítán stejně příznivě jako včera.

Ten starší muž s nimi seděl tentokrát sám a jeho čelo se opět temně rudě a impozantně lesklo. Obě voněly stejným mýdlem, měly plátěné sukně do půli lýtek, ze stejné látky a s rozparkem na jedné straně až bůhvíkam, a taky stejná trikotová tílka s velkým výstřihem, menší si vybrala kombinaci bíločervenou a větší zelenočernou, jako by předváděly nový vzorek přehlídkové kolekce, včetně velkých náušnic

a bělostných zubů ve smíchu a při řeči opět svižně a s grácií.

"Všechny se vyznají v umění, jak zakrýt defekty, s kterými přišly na svět," tvrdil můj společník, když jsme hned zpočátku zase osiřeli, "ačkoliv se jim už taky stýská, odpočinou si tu, jenom se natírají olejem jak Římanky ve starověku, a proto vypadají tak dobře. I člověka

v mých letech, pokud je ještě trochu poeticky založenější, může pak napadnout všelicos. Moje žena má starost jenom o vnoučata," hovořil dál, "pořád ji zlobí hlava nebo něco v zaměstnání, jindy zase na tom nejsem já nejlíp a nakonec jsme většinou oba rádi, když jeden druhému dá pokoj. Nebo nejsme rádi, ale nemáme dost sil pro to něco udělat. Potřebovali bychom změnu, v našich podmínkách by to nebyla nevěra, ale léčebná kúra. Já vím, téma o starých manželích zní vždycky zábavně, za deset let však budete ve stejné situaci. Nebo byste byl, kdybyste byl ženatej. Ale vy to asi musíte vidět asi úplně jinak."

"Asi ano," řekl jsem roztržitě a nutil se soustředit na jediný cíl. Párkrát jsem v minulosti propásl příležitost, trestuhodně, z lehkomyšlné

a nepochopitelné nechuti měnit běh věcí, které se stejně stanou nebo nestanou, podvědomý fatalismus jsme oba s bráchou zdělili po otci, matka na osud moc nevěřila a velice přeháněla horlivost. Někdy až neuváženě plýtvala energií a penězi i pro druhé, až to šlo celé rodině na nervy. Rušila mne i nenápadná vyzývavost menší ženy, neuměl jsem si vysvětlit, proč jsem je obě bezděky považoval za jediný objekt, Nataša mne naopak neznepokojovala vůbec, postupně, krůček za krůčkem, se v mé těžkopádně myslí měnila v rekvizitu.

"Vy si nejste jist, jestli byste si mohl troufnout na mladou ženskou," řekl jsem. "Nemyslím, jestli byste na ni stačil, na plný úvazek asi těžko, ale to zřejmě nebude váš problém. Já se taky pokaždé zbytečně dlouho zdržuju úvahou, jestli ta dotyčná vůbec připouští, že by si se mnou zadala, a vy jste možná stejný. Jen jednou v životě jsem byl v lázních, nejsem ten typ, léčil se tam chlapík, potkával jsem ho na chodbách

a v kavárnách, umělec to asi nebyl, nestrojil se jako šupák, spíš naopak, spíš to byl nějaký primář nebo sekční ředitel, chlap určitě přes šedesát, dlouhej a vošklivej, měl cizí auťák a holky do něj skákaly jako blechy. Choval se neobyčejně pozorně ke každé bábě, i ve výtahu, ke každé stejně, ať byla stoletá nebo chromá, s ohromným šarmem, jak se říká,

a tak nestrojeně a nevtíravě, že si toho každý musel hned všimnout. Takovej je ale jeden z padesáti, a co ti ostatní, co nás čtyřicet devět?"

"Já vím," usmál se můj soused, "zanechme pohřebních řečí, já vím. Tohle jsou ženy z malého města, který se nespustěj každý týden, který se třeba vůbec nespustěj. Nechme toho, povídám, pojďme si přinést vostřejší koktejl a můžeme to roztočit...."

"Dnes jste nějaký smutný," řekla mi později spisovně a způsobně jako žena, kterou jsem se vlastně už rozhodl milovat. Což možná nejasně tušila.

"Někdy tak vypadám," řekl jsem, "to je pravda. Chtěl jsem vám dělat rytíře a vy mi pořád utíkáte."

"Ale ne dál než na parket," řekla, "toho Němce, toho jügendlajtra, máme s Olinou taky napůl. Je pěkněj, ale já nikdy nevím, co vůbec říká. I u nás doma občas potkám muže, který se mi líbí, nemyslím fešáka,

z kterýho to krasavectví táhne na sto honů, myslím muže, který nemusí být hezkej, ale spíš celkově ucházející a něčím zajímavěj při tom prvním podívání, někdy natolik, že bych byla schopná balit kufry a následovat ho. Jako bysme k sobě dávno patřili. Vždycky je samozřejmě zadanej."

"Jenže ten obapolný signál," namítl jsem, "nemusí trvat věčně. Některý slibný příběh není po čase ani podle našich hodně skromných představ,

i když mu znovu dáváme šanci a dlouho nás vůbec nenapadá z těch řetězů se vyvlíknout."

"Což se stává i v manželství," dodala, "o těch, co odešli, jen všecko dobré, i tak najednou můžete zjistit, že jste si zrovna dvakrát nevybral, máte však děti a vyvlíknout se z toho vás nesmí ani napadnout. Vy možná na tu jednu nemůžete zapomenout."

"Já dovedu zapomenout," řekl jsem, "a taky zanevřít. Žádná z těch, které jsem znal, ostatní nepřechnívala."

Usmála se: "Takže u vás nikterak veliké vyhlídky?"

"Tak jsem to nemyslel. Na mladý lásky nezbyl čas a ty rozumný vůbec rozumný nebyly."

"Víte, co povídala Olina? Že vystupujete jako ostýchavec a přitom máte takovej ramlickej ksift," zatvářila se zděšeně, když to vyslovila. "Doufám, že jste se neurazil," řekla rychle, "bývám prostořeká, když mám trochu lihu v žilách, ale vy jste musel mít tyhle ty vrásky na čele už v osmnácti. Asi jste moc přemýšlel. Stále jste jen přemýšlel

a život vedle vás mezitím utíkal, to se takovým stává."

"Ale ne," řekl jsem, "přemýšlení, to vůbec nebyla moje doména. Co do mně samo nevlezlo, nikdy jsem nepochopil. Včera, nebo to bylo už dnes, když jsem usnul, mi celou noc hráli a ráno, když jsem připravoval autobus, jsem si zpíval tu jednu melodii, dokud nepřišel trenér našeho dorostu. Potom jsem si pobrukoval jednu v duchu, můj zpěv, to není taky nic příjemného."

"Ale něco snad umíte. Umíte tancovat a na hřišti jste to snad také trochu uměl."

"Ano, s auťákem taky umím jezdit. Jenže to dovede každěj druhej. Kdybych měl ženu jako vy, byl bych docela spokojenej."

Neřekla na to nic, ani se nezasmála. "Víte, já ..." začala za chvíli, "já se teď cítím hodně sama, takové věty jsou někdy jako pepř do rány, jestli mi dobře rozumíte."

Vzápětí byla však zase veselá, smála se celým obličejem a bavila nás svými drzústkami, sebrali jsme se všichni čtyři a šli si sednout ven, obešli jsme po úzkém balkónu budovu a ocitli se na malé terase, kde stály proutěné stolky s malými lampičkami, u stolků proutěná křesla

a byl tam klid a málo lidí, decibely jsme nechali za sebou, ten karneval barev a to bubnování, spletence těl i ten veřejný sexus, těch příliš mnoho oblin a úžlabin, parfémů, sprejů a potních žláz, dalo se vydržet to tempo, pokud však trvalo příliš dlouho, nemohlo se nezprotivit a neomrzet

"Řekly jsme si, že se dnes neohlídáme, teď za mě ručíte vy, ale nesmíte toho zneužít. S takovým kníračem jako vy jsem se ještě nelíbala, pusu jsem dostala, to ano, při různých Silvestrech a osla-vách, ale nelíbala jsem se nikdy. To ani s vámi nesmím," žvanila roztomile se smíchem před ostatními, potom vylovila z kabelky malou kartičku: "Dám vám svůj fant, až se budeme loučit, je tam adresa a datum, zvu vás na oběd

u nás doma, jak jste si včera přál. Bude to hrozně slavnostní a oficiální, jako v anglických detektivkách. Dnes však nade mnou musíte bdít

a vrátit mne v pořádku na pokoj. Bez sebemenší úhony, jinak nedostanete nic."

Usilovně jsem se snažil o ukázněnost, nikoliv z obavy, abych něco nepokazil, ale stavěl jsem ji na odív, svou ukázněnost, v kolotoči barevných světél zejména, uprostřed oválu pro úředně schválené společenské rajcování, namlouval jsem si, že spolehlivě ovládám každý svůj krok a gesto, jako před soutěžní porotou, což s přibývajícím nocí vyžadovalo větší soustředění. Neopil jsem se, dovedl jsem se

pohlídat, když mně na tom záleželo, jakmile jsem pocítil varovné zrychlení času, přicházelo ruku v ruce i s jiným opojením než alkoholovým, většinou jsem výstrahu zaregistroval a začal si proplachovat mozek čistými oranžádami, se svou partnerkou jsme si navzájem dokazovali, že sebou ještě umíme mrsknout jak se patří a ještě máme nějakou energii pod palcem, občas mne provokovala a pak zase vypadala dost nejistě, mlčela, najednou jsme bez příčiny zůstali proti sobě stát, v atriu venku, dvakrát se úzkostně ohlédla směrem k pláži, vítr hnal na pevninu černobílé mraky, zvedaly se z moře, té spousty vod, zdánlivě jakoby z jednoho místa, tmavá a světlá oblaka, měnící neustále a rychle svůj tvar a mizící nad pobřežím jako pára, trochu se mně běh jednotlivostí přece jen pomíchal, jak šly za sebou a nakonec přitrhla i hodina - neodvratně, kdy zmlkly úderý přehrávače, oba lokály se pomalu vyprázdnily, pohasly reflektory i všechny lustry, malá přítelkyně mé nové přítelkyně se se mnou přišla rozloučit, políbila mne na tvář a popřála šťastné cestování, i ten jejich zajímavý letitý ochránce

s mladickým krokem, v semišových polobotkách s vysokými kramfleky, na nichž se s rutinou v různých figurách tak lehce otáčel, ta malá řekla: "Když úmluva, tak úmluva," zmizeli ve shluku návštěvníků na chodbě, zase jsme stáli venku u dveří, na terasu vtrhla skupina rozjařenců, chlapci a dívky, přinesli si ve sklenicích ještě nějaké pití, velice hlasitě se smáli a křičeli tou svou hrdelní tvrdou cizí řečí, čímž zničili atmosféru našeho útočiště pro tiché a něžné domlouvání

A žena proti mně, s okrouhlýma očima, temně šedýma v bledém přítmí, tupým nosem a vysunutou bradou, se zachvěla tušeným chladem

a nervozitou, chlad ještě nepřicházel, ale byl jakoby už cítit, zvedla ke mně svůj pohled a řekla: "Myslím, že taky půjdeme"

Byli jsme mezi posledními. Před výtahem čekalo šest zbylých hostů, rozhodli jsme se sejít dolů pěšky, po schodech těch deset pater, deset pater, deset zastavení, řeklo by se, na odpočívadlech někde postávaly dvojice, o mnoho mladší než my, a to schodiště, dost strmé a stavěné pro nouzový únik, bylo hodně úzké, ale dva se tam vedle sebe vešli. Šli jsme dolů, držel jsem ji za ruku, snažila se odtlačit dlaní moji dlaň, kroužili jsme sepnutými pažemi ve stále větších kruzích až do upažení, pak jsme se zastavili, dotkli se nosy jako Eskymáci, v mé břišní krajině se horce šířilo napětí, nahoru dolů a do končetin, políbil jsem ji na rty, láskyplným a trochu přátelským políbením na pohled i na pocit, téměř jsem se zalkl na okamžik, neschopen vydechnout, jistě byla zvyklá laskat se s dětmi, nastavila mně ještě čelo a obě tváře, pak o krok ustoupila a řekla: "A co podmínka, kterou jste dostal? Ta je vám fuk, můj kavaljero, podržte mně kabelku a držte ji takhle otevřenou, můžete mi ji potom i nést, abyste neměl tak volné ruce."

Vytáhla z ní zelený kapesník a znovu tu malou kartičku, úhledně matně lesklý lístek, otáčela jím mezi prsty ve výstřihu své černé blůzky, pak jej upustila, hnula rameny a trupem, hrud' se jí vpředu trochu zavlnila, usmála se a řekla: "Dělám dnes hlouposti, teď mně zapadl nevím kam.

A vy nebudete vědět, kde bydlím."

Sestupovali jsme stále níž, uchopila mne za zápěstí a táhla mne po schodech, skoro běžela, riskantně, chytil jsem se druhou rukou zábradlí a dával bedlivě pozor, abychom neklopýtli, na poslední obrátce přibrzdila a pak jsme se ocitli na poschodí, kde už to bylo, vedli se pořád za ruce jako Jeník a Mařenka a po koberci, tlumícím hotelově spolehlivě každé kroky, jsme odbočil do jednoho ze splených křidel, u před-posledních dveří se zastavila.

"Dovnitř nemůžete, co když tam Olina někoho má?" zatvářila se spiklenecky jako na klukovské výpravě, "stejně bych vás tam nevzala, to by bylo přespříliš brzo."

Na konci té chodby stál stejný proutěný stolek s křesly jako nahoře, dovedla mne k němu, posadila se na něj zády ke stěně, přikryla si nohy dlouhou zelenou sukni.

"Vaše běžová krasavice mi přebrala nápadníka, seděli spolu na stoličkách celý večer. Vlastně jsme si vás vyměnily, kterápak na to doplatí víc?"

Seděl jsem v křeslu naproti jejím kolům a nic jiného mne nenapadlo, objal jsem jí nohy kolem lýtek a položil jí hlavu do klína.

"Nezlob, synku," řekla, "měl bys dávat pozor, jestli někdo jde. Jistěže tam nikoho nemá a kdyby přece, raději bych to neviděla."

Potom mne pohládila po tváři, přejížděla prsty po mém zátylku

a pod košilí na zádech. "Mně se líbí, jak jsi ostříhaný, máš ještě docela husté vlasy, v té špinavé žlutí ani jeden šedivý. Můj muž byl takový černý cikán, měl brzo pleš, ale ženský mu pokoj stejně nedaly. Byl svářeč a veliký divoch, nikdy se pořádně neustrojil a pak doma dlouho stonal, bolely ho

ledviny. Ale starat se o něj mně tolik nevadilo. A s těmi ženskými, jak to měl, po tom jsem se nikdy nepídila"

Už jsem moc neposlouchal, co povídala, tiskl jsem svou tvář k jejím nohám, vnímal intenzivně puls její stehenní tepny a blízkost všeho ostatního, pokaždé se dotkla ňadry mé hlavy, kdykoliv se předklonila

a konejšila mne jako chlapce: "Nech hezky dole své ruce, buď hodný přece a poslouchej ...," v zatvrzelém zápasu o centimetry své nahé kůže mne obezřetně zadržovala, v odvěckém nestoudném nicotném zápolení dvou vesmírných zrněk prachu jsem zůstával předlouhé minuty téměř nehybný, v polobdělé agónii, v závratí z malých územních vítězství, sládnoucích v hrdle, několikrát sebou škubla, když má drzost zašla příliš daleko, až mne nakonec násilím vytrhla z tranzu, posadila do svislé polohy a řekla: "Vzpamatuj se, ty blázne, je skoro ráno a brzy začnou opravdu chodit lidi."

Urovnala si zmačkanou sukni, poodešli jsme pár kroků a vedle jejího pokoje jsme se zastavili naposled.

"Byls trochu neposlušný, můj vousáči, ale taky docela milý. Jestli už tě nikdy nepotkám, co můžeme vědět, ať tě stihne nějaké jiné šťastné trápení....."

Vzal jsem ji za lokty, za ramena, a ona se nebránila, zachvátila mne nová žádostivost, bezuzdná, neřestná a všecko kácející, zoufale jsem se snažil ovládnout, ona mně začala polibky vracet, na ústa, na tváře a na hrdlo, bolestné rychlé údery špičkami zubů, co políbení, to uštknutí, chvílemi zůstávala bez vlády a nakonec tiše řekla: "Tak běž, prosím, budeš mít na krku modrá znamení ..."

"Ale co můj fant, co moje písenná zástava?" zeptal jsem se a ona se jakoby v extatickém tanci otočila kolem své osy, stáhla si přes hlavu své černé tričko, od pasu nahoru nahá uchopila mou hlavu a přitiskla si ji na svá prsa, pak se zděšeně rozhlédla kolem, vymkla se z mé náruče

a zmizela v předsíni, vykládané tmavým finským dřevem

Popsaný lesklý malý bílý lístek spadl už předtím na koberec

PATKA Jiří

(1925 - 1996)

žil v Jičíně, psal delší prózy

člen literárního kroužku od roku 1993

Účastnil se Šrámkovy Sobotky a v roce 1992 obdržel 3.cenu za prózu Světla na pobřeží. V almanachu Kroky a klopýtání (1994) uveřejněna ukázka z vyhodnocené práce.

C' EST LA VIE aneb TAKOVÝ JE ŽIVOT

Jana HOFMANOVÁ

Bylo jí hrozně.

Slzy se draly do očí teď už neovladatelně a stékaly po tvářích, že zvlhlý kapesník té záplavě nestačil. Každou chvíli mělo zazvonit na další vyučovací hodinu. Nedovedla si představit, jak se bude moci postavit ve třídě před žáky jako jindy, zkoušet, vykládat o naší historii, když ta její, vlastní - raději nemyslet! Ale ono to jen tak nejde, zkrátka nejde to - poručit si - tak dost! Nech už to být, udělej za vším čáru, však děti máš už dospělé, samostatné, jiné ženy jsou na tom leckdy mnohem hůř, zvykneš si - vždyť nakonec si člověk zvykne na všechno - jak se říká - i na šibenici ...

Dobré rady, ale ono to přece stále bolí. Jak mi to mohl po takových letech udělat!

Jde školní chodbou, uvězněná ve svém žalu, nevidí, neslyší - vtom cítí přátelskou ruku na svém rameni: "Hani, takhle přece nemůžeš do třídy! Pojď na chvíli ke mně, uděláme si kávu, pojď!" Jde poslušně za ním,, šly by snad v této chvíli s kýmkoli, kdo je k ní soucitný a laskavý - a v kabinetě se rozbřečí nanovo. "Ublížil mi, mně i dětem, i když jsou už velké, tohle se přece nedělá, a za co? Proč? Co si slibuje od té druhé? V manželství romantická láska přece vždycky po čase vyprchá, ale jsou i jiné hodnoty, které dva lidi životně spojují ..." Ale horká káva a chápající kolega přece jen udělají své, postupně se ztišuje, uklidňuje ...

"Hanko, jsi bezvadná ženská, já mít takovou, jako jsi Ty, měl bych ji rád, a napořád! Škoda, nebýt ženatý, vzal bych si tě třeba hned!"

Vzhlédla překvapeně, když navíc ucítila jeho ruku kolem svých ramen, ale nebránila se. Bylo to příjemné, položit bolavou, utýranou hlavu na jeho hrud' a cítit tam teplé tlukoucí srdce, něžná a láskyplná slova. Už jí je dlouho nikdo neřikal. Den skončila ve škole jakž takž, ani vlastně neví jak, ale vyučování ten den bylo přece jen u konce.

K večeru doma rychle uklidila, v zásuvce našla sice už načaté, ale ještě použitelné svíčky, vyrobila pár chlebičků. Opláchla si znovu teď tak často uplakané oči a taktak stačila stáhnout zástěru, když zazvonil u dveří. Otevřela s rozrušením, jaké už dlouho nepocítila. Její dosavadní trápení teď bylo na chvíli kdesi daleko.

Stál tam s kytkou, také v rozpacích. - Tak pojď přece jen dál, posad' se!-

Kytky ve váze, svíčky dohořivaly, chlebičky téměř snědené ... - Tak teď už to víš všechno, povzdechl si -

Příběh to byl neveselý. Už dlouhá léta nežije se ženou manželským životem. Po narození druhého dítěte ho už žena trvale odmítala - prý, co ještě chceš? Máš děti a já na tyhle věci moc nejsem.- Každé jeho naléhání bylo vždy marné.

-Mohl jsem mít milenku, příležitost by se našla, ale co kdyby se mi tím rozbila rodina? To jsem nechtěl, sám jsem rostl bez otce, který od nás odešel, vím, co to je. Děti mají mít mámu a tátu. A tak jsem trpěl, někdy hrozně, je to přece nepřirozené, takhle ještě v mladých letech žít vedle sebe. Nakonec jsem rezignoval. Až teď, Hani, ty! Toužím po tobě, chci tě, tak dlouho jsem žil jako mnich, už dost! Mám snad také právo zkusit, jak chutná štěstí ...

Slyší to jako z dálky, zavírá oči. Teď je to on, kdo potřebuje pohlazení, povzbuzení, něžnost, lásku.

Vše je připraveno. Její náruč je otevřená a měkká, lůžko odestlané. Padají v objetí, jejich dech splývá v jeden proud. Teď - teď má nastat ta opojná chvíle - jejich horká těla se chystají k naplnění slastného okamžiku ... vtom záblesk náhlého poznání, že jeho tajné obavy se naplnily, že nestačí jen chtít. Jeho tělesný půst byl příliš, příliš dlouhý. Čas ztracený vynuceným odříkáním už zřejmě nedohoní ...

S kytkou už víckrát nepřišel.

HOFMANOVÁ Jana
(1937 - 2002)

Zakládající členka spolku až do své smrti, žila v Jičíně a pracovala jako učitelka, psala historické práce o Jičíně a významných osobnostech regionu a kratší prózy.

Spolupracovala s regionálním tiskem (články, recenze, eseje,...), v Českém ráji uveřejněna na pokračování v letech 1991 až 1992 studie Literárně historický průvodce městem Jičínem.

Na Šrámkově Sobotce získala řadu ocenění (1. cena Literárně historický průvodce městem Jičínem, 2. cena J. B. Foerster a Jičín, 1. cena Irma Geisslová, 1. cena Jezuité a Jičín).

ČAJ pro chvíle pohody

č.41 , únor 2010, ročník IX

Vydáno 5. února 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dřevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!